

2. Za inwestycje uprawniające do ulgi w podatku dochodowym uważa się również budowę szatni i łaźni dla pracowników narażonych na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia, o których mowa w ust. 1 pkt 2

i 4, oraz dla pracowników narażonych na choroby zakaźne i inwazyjne.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych:
J. Bury

34

ZARZĄDZENIE MINISTRA GÓRNICTWA I ENERGETYKI

z dnia 4 lutego 1983 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie opłat za egzaminy osób sprawujących kierownictwo i dozór nad eksploatacją urządzeń energetycznych i osób zatrudnionych przy eksploatacji tych urządzeń oraz wynagrodzenia członków komisji egzaminacyjnych.

Na podstawie art. 9 ust. 2, art. 10 ust. 2 i art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. o gospodarce paliwowo-energetycznej (Dz. U. z 1962 r. Nr 32, poz. 150; z 1971 r. Nr 12, poz. 117, z 1976 r. Nr 12, poz. 71, z 1978 r. Nr 26, poz. 116 i z 1981 r. Nr 17, poz. 83) oraz w związku z § 16 ust. 1 rozporządzenia Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 20 sierpnia 1965 r. w sprawie kwalifikacji osób sprawujących kierownictwo i dozór nad eksploatacją urządzeń energetycznych (Dz. U. z 1965 r. Nr 38, poz. 238 i z 1973 r. Nr 19, poz. 112) i § 8 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 4 maja 1973 r. w sprawie kwalifikacji osób zatrudnionych przy eksploatacji urządzeń energetycznych (Dz. U. Nr 19, poz. 113) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministrów Gospodarki Materialowej, Energetyki i Energii Atomowej oraz Górnictwa z dnia 15 maja 1978 r. w sprawie opłat za egzaminy osób sprawujących kierownictwo i dozór nad eksploatacją

urządzeń energetycznych i osób zatrudnionych przy eksploatacji tych urządzeń oraz wynagrodzenia członków komisji egzaminacyjnych (Monitor Polski z 1978 r. Nr 18, poz. 66 i z 1979 r. Nr 29, poz. 153) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 1 ust. 2 wyrazy „150 złotych” zastępuje się wyrazami „360 złotych”,
- 2) w § 3 ust. 1:
 - a) w pkt 1 wyrazy „25 zł” zastępuje się wyrazami „45 zł”,
 - b) w pkt 2 wyrazy „20 zł” zastępuje się wyrazami „35 zł”,
 - e) w pkt 3 wyrazy „10 zł” zastępuje się wyrazami „20 zł”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Górnictwa i Energetyki: C. Piotrowski

35

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 4 lutego 1983 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie uznania za rezerwat przyrody.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 7 kwietnia 1949 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 25, poz. 180) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Leśnictwa z dnia 30 kwietnia 1955 r. w sprawie uznania za rezerwat przyrody (Monitor Polski Nr 49, poz. 484) wprowadza się następujące zmiany:

1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Uznaje się za rezerwat przyrody pod nazwą „Barniska” obszar lasu o powierzchni 55,52 ha w Leśnictwie Roztoka Wielka Nadleśnictwa Piwniczna, położony w gminie Piwniczna województwa nowosądeckiego, oznaczony w planie urządzenia gospodarstwa leśnego na lata 1975—1985 jako oddziały lasu 97 b, c, f, 100 a, d.”;

2) ust. 2 skreśla się.

§ 2. W zarządzeniu Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 24 grudnia 1957 r. w sprawie uznania za rezerwat przyrody (Monitor Polski z 1958 r. Nr 6, poz. 35) wprowadza się następujące zmiany:

1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Uznaje się za rezerwat przyrody pod nazwą „Las Lipowy Obrożyska” obszar lasu o powierzchni 98,67 ha w Leśnictwie Majerz Nadleśnictwa Piwniczna, położony w granicach miasta Muszyna województwa nowosądeckiego, oznaczony w planie urządzenia gospodarstwa leśnego na lata 1975—1985 jako oddziały lasu 103 c, d, f, 104 a—d, f, 105 a—f, h, i, k—n.”;

2) ust. 2 skreśla się.

§ 3. W zarządzeniu Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 28 grudnia 1957 r. w sprawie uznania za rezerwat przyrody (Monitor Polski z 1958 r. Nr 9, poz. 55) wprowadza się następujące zmiany:

1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Uznaje się za rezerwat przyrody pod nazwą „Barnowiec” obszar lasu o powierzchni 21,61 ha w Leśnictwie Homrzycka Nadleśnictwa Nawojowa, położony w gminie Łabowa województwa nowosądeckiego, oznaczony w planie urządzenia

gospodarstwa leśnego na lata 1978—1987 jako oddział lasu 382 c, d, f, g, i, j, l".;

2) ust. 2 skreśla się.

§ 4. W zarządzeniu Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 23 lipca 1958 r. w sprawie uznania za rezerwat przyrody (Monitor Polski Nr 64, poz. 371) wprowadza się następujące zmiany:

1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Uznaje się za rezerwat przyrody pod nazwą „Mieliwo” obszar lasu o powierzchni 11,73 ha

w Leśnictwie Rosochy Nadleśnictwa Brodnica, położony w gminie Zbiczno województwa toruńskiego, oznaczony w planie urzędzenia gospodarstwa leśnego na lata 1972—1982 jako oddziały lasu 29 b, 44 a, b".;

2) ust. 2 skreśla się.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego: *W. Kozłowski*

36

ZARZĄDZENIE PREZESA NARODOWEGO BANKU POLSKIEGO

z dnia 28 stycznia 1983 r.

w sprawie wymiany zużytych lub uszkodzonych znaków pieniężnych.

Na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o statucie Narodowego Banku Polskiego (Dz. U. Nr 7, poz. 57) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Oddziały Narodowego Banku Polskiego przyjmują we wpłatach lub wymieniają w pełnej nominalnej wartości zużyte lub uszkodzone znaki pieniężne, jeżeli ich autentyczność nie budzi zastrzeżeń i jeżeli odpowiadają one następującym warunkom:

- 1) banknoty — jeżeli zachowały co najmniej 75% swej pierwotnej powierzchni i mają:
 - a) jedną z dwóch numeracji lub co najmniej 12 elementów obu numeracji,
 - b) w razie zatarcia elementów graficznych — cechy umożliwiające rozpoznanie ich nominalnej wartości,
 - c) w razie sklejenia z części tego samego banknotu — jedną z dwóch numeracji oraz co najmniej trzy elementy pozostałej numeracji,
- 2) monety — jeżeli zachowały istotne elementy plastyczne.

2. Przez numerację rozumie się oznaczenie serii i numeru, a przez element numeracji — literę serii lub cyfrę numeru.

§ 2. Oddziały Narodowego Banku Polskiego wymieniają w połowie nominalnej wartości przedstawiane oddzielnie do wymiany części banknotów, powstałe wskutek przecięcia lub rozdarcia, i mające od 45% do 55% pierwotnej powierzchni, jeżeli ich autentyczność nie budzi zastrzeżeń.

§ 3. Oddziały Narodowego Banku Polskiego nie wymieniają uszkodzonych znaków pieniężnych, jeżeli cechy uszkodzeń uzasadniają podejrzenie, że uszkodzenia te zostały dokonane w celach przestępczych. Należy w tych wypadkach stosować zasady i tryb postępowania określone w zarządzeniu Prezesa Narodowego Banku Polskiego z dnia 28 stycznia 1983 r. w sprawie zatrzymywania fałszywych znaków pieniężnych (Monitor Polski Nr 5, poz. 37).

§ 4. Znaki pieniężne nie odpowiadające warunkom określonym w § 1 oraz znaki pieniężne, o których mowa w § 2 i 3, nie mają mocy prawnego środka płatniczego.

§ 5. Oddziały Narodowego Banku Polskiego mają obowiązek zatrzymywania za pokwitowaniem znaków pieniężnych, które nie odpowiadają warunkom określonym w § 1 i 2, przedstawionych do wymiany lub przyjętych tytułem wpłaty. Zatrzymane znaki pieniężne oddziały Narodowego Banku Polskiego przesyłają do Centrali Narodowego Banku Polskiego w celu wymiany lub zniszczenia.

§ 6. Centrala Narodowego Banku Polskiego wymienia w połowie lub w pełnej nominalnej wartości uszkodzone banknoty, jeżeli mają co najmniej 30% pierwotnej powierzchni, a ich autentyczność nie budzi zastrzeżeń. Centrala Narodowego Banku Polskiego może odmówić wymiany, jeżeli ze stanu banknotów wynika, że brakujące części były lub mogą być oddzielnie przedstawione do wymiany.

§ 7. 1. Zatrzymane znaki pieniężne nie wymienione przez Centralę Narodowego Banku Polskiego podlegają komisijnemu zniszczeniu.

2. Centrala Narodowego Banku Polskiego obowiązana jest zawiadomić właściwe oddziały lub bezpośrednio posiadaczy przedstawionych do wymiany znaków pieniężnych o decyzji odmowy wymiany wraz z podaniem jej uzasadnienia.

§ 8. Jeżeli ze względu na stan przedstawionych do wymiany znaków pieniężnych niezbędne jest przeprowadzenie ekspertyzy w celu ustalenia ich autentyczności lub wartości, Centrala Narodowego Banku Polskiego pobiera opłatę za tę czynność w wysokości 10% wartości nominalnej wymienionych znaków pieniężnych, nie więcej jednak niż 200 zł za sztukę. W uzasadnionych wypadkach Centrala Narodowego Banku Polskiego może odstąpić od pobierania tych opłat.

§ 9. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 27 marca 1979 r. w sprawie wymiany zużytych lub uszkodzonych znaków pieniężnych (Monitor Polski Nr 10, poz. 65).

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Narodowego Banku Polskiego: *S. Majewski*